

Rămășița nu va deveni niciodată Babilon...

Duminică, 21 mai 2006

Gili Cârstea

...chiar dacă unii încearcă imposibilul spre a o călăuzi în această direcție.

Ieri am publicat un articol al fratelui Short, în care acesta își mărturisea credința și speranța că Biserica Rămășiței nu va ajunge și ea o parte a Babilonului spiritual care a înghițit toate denomiinațiunile creștine.

Am publicat acel articol deoarece și noi împărtășim aceeași credință și speranță, chiar dacă, pentru aceasta, suntem considerați naivi și ruși de realitate. Unii chiar ne-au scris, acuzându-ne că ne complacem în lumea viselor, și că realitatea cere o poziție mai categorică din partea celor ce pretind a observa peisajul adventist din perspectiva soliei 1888.

Da, constatăm și noi problemele grave cu care se confruntă biserica. Observăm elanul acesta deconcertant al dragostei subite pentru bisericile „surori,” pentru cultura și ritualurile lor, elan care altădată ar fi produs reacții violente. Ne tulbură împrumuturile teologice din evul întunecat pe care anumiți savanți le propun bisericii drept hrană proaspătă și sănătoasă. Nu suntem insensibili la corul tot mai gălăgios al celor care se mândresc cu apelativul de „foști adventiști,” și care se felicitează că au scăpat de legalismul unui popor condus de „profeta” fără școală. Auzim tot mai des pastori adventiști care își declară cu mândrie descoperirile teologice, și cum în urma unor studii serioase au ajuns la concluzia că sabbatul nu este ziua despre care se vorbește în decalog, că Ellen White se bucură de prea multă atenție sau că doctrina despre sanctuar și judecata de cercetare este complet nebiblică.

Mai gravă decât toate acestea ni se pare însă subtilitatea cu care Baal s-a furișat în locul adevăratului Hristos și adorarea de care se bucură la amvoanele și în presa bisericii. El s-a împodobit cu hainele plăcute ale caracterului lui Dumnezeu, și se prezintă ca un sol al neprihănirii și marele medic al omenirii, în timp ce pe Dumnezeu Îl prezintă așa cum este el – capricios, aspru, sever, violent, răzbunător, letal. Poporul acesta chiar are nevoie de un Ilie modern, iar Dumnezeu chiar a promis că va trimite acestui popor pe Ilie. Aceasta este dovada de netăgăduit a dragostei și îndelungei răbdări a lui Dumnezeu, sub presiunea formidabilă a batjocurii, ușurătății, infantilismului și aroganței unui popor cu grumazul înțepenit.

Ceea ce ne face pe noi să fim plini de speranță, în ciuda acestei catastrofale scufundări în inutilitate a bisericii Laodicea, este viziunea pe care apostolul a avut grijă să

ne-o transmite: El a văzut Mireasa; aceasta era pregătită pentru nuntă; era îmbrăcată în haine de in subțire, strălucitor și curat; venise nunta Mielului, iar aceasta a creat posibilitatea ca omenirea să fie invitată la ospăț.

Ei bine, toate acestea sunt posibile și vor ajunge la împlinire doar pentru că există adevărul adventist și un popor produs de acest adevăr, chiar dacă în final se va dovedi că el a fost însușit doar de o fracțiune infimă a acestui popor. Da, milioane pot fi scriși în registrele bisericii fără să aibă habar de sanctuar sau ziua ispășirii; milioane pot să dispară în timpul cernerii, așa cum am și fost avertizați; milioane se pot întoarce la basme meșteșugit alcătuite, sau poate vom fi luați cu toții robi în Babilon, dacă tot ne place așa mult cultura și religia lui. Un singur lucru nu se va întâmpla: Babilonul nu va putea închide gura soliei îngerului al treilea, iar Ilie modern va avea grijă de acest lucru. Deși poate într-un segment destul de limitat, redeșteptarea și reforma se vor prăvăli ca un val printre noi, aducând autentica evlavie pe care au visat-o generații întregi de adventiști devotați.

Este o certitudine că Dumnezeu va vărsa peste acest popor „un duh de îndurare și de rugăciune,” iar unii își vor întoarce privirile spre Domnul „pe care L-au străpuns” închinându-se lui Baal atâta amar de vreme (Zah 12:10).

Este o certitudine că descoperirea adevăratului Hristos va deschide „un izvor pentru păcat și necurăție” care va mătura gunoaiile teologice și molozul erorilor din templul sufletului, iar „fiii lui Levi” vor fi curățiți „cum se curățește aurul și argintul” (Zah 13:1; Mal 3:1-3).

Este o certitudine că această curățire va pregăti locul pentru instalarea permanentă a Duhului Sfânt în templul inimii, conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Este o certitudine că oameni din ultima generație, cei mai slabi dintre slabi, vor fi făcuți părtași de natură divină și vor trăi în ultimele zile ale istoriei așa cum a trăit Hristos – fără păcat.

Și toate acestea deoarece un grup de oameni au înțeles, au apreciat, au cultivat și au predicat adevărul genial al soliei advente.